

man jo gerne mene, naar det ikke stod i Forbindelse med, at der ved alle andre Erhverv ogsaa skal medtages Inventarium f. Eks. for Fabriks- og Handelsvirksomheder, saa at der maa siges at være en Sammenhæng mellem det, at man for Landbrugets Vedkommende medtager disse Ting og for de øvrige Virksomheders Vedkommende medtager det af mig nævnte Fabriksinventar og andet Inventarium, og hvad der ellers hører til for at kunne drive Virksomheden. Mig forekommer det korrektest at medtage disse Genstande, eftersom Vurderingen jo dog skal gaa ud paa, at fastsætte det Beløb, som den paagældende Ejendom er værd i Handel og Vandel, og jeg ser ikke rettere, end at en Fabrik, som ikke har Maskiner og Inventarium, og hvor Talen kun er om de nøgne Mure og Tagbeklædningen, eller en Avlsvirksomhed, som er blottet for Inventarium og Besætning, ikke kunde faa nogen Værdi i Handel og Vandel. Det er da ogsaa Tilfældet for nærværende Tid ved Vurderingen af Landbrug, at man medtager disse Sager. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har været opmærksom paa, at hvis disse Genstande skulde andrage en uforholdsmæssig Værdi i et enkelt Aar, er der givet Adgang for den paagældende Ejer til at faa en Omvurdering foretagen, naar de ekstraordinære Forhold ikke længer ere til Stede.

Naar det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Holch), saa vidt jeg forstod, idet han talte om begge Forslagene, saavel dette som det, vi senere faa til Behandling, udtalte, at der ofte blev nævnet Ordet „kan“ i Stedet for „skal“, vil jeg dog for Regeringsforslagets Vedkommende hævde, at dette beror paa en Misforstaaelse. Alle de Bestemmelser om Indholdet af Skattevedtægterne, som overhovedet kunne gøres obligatoriske, ere det i Regeringsforslaget — de ere det ganske vist ikke i Kommissionens forslag efter min Forstaaelse —, men derimod er Grænsen for, hvad der kan tillægges — henholdsvis fradrages — efter Formue- og efter Lejlighedsmomentet ledsaget af Ordet „kan“, men det er ogsaa nødvendigt, at man der maa sige „kan tillægges“ og „kan fradrages“ indtil saa og saa meget, fordi der kan være Tilfælde, hvor man ikke finder Anledning til at tillægge eller fradrage noget for Lejlighedsmomentet. Det er den Grænse, som er fastsat i Lovforslaget. Jeg tror ikke, der i den Henseende kan foretages nogen Forandring, som kunde gøre det endnu bestemttere. Det er ikke nogen Fordel, naar

der i det andet Forslag staar nævnt Alderdom, Sygdom, en stor Børneflokk som Momenter, der kunne nævnes i Henseende til at nedsætte Skatten; thi enhver Specification af disse Momenter medfører efter den almindelige Forstaaelse, hvad det ærede Medlem ganske vist vil være enig med mig i, Udelukkelse af andre, eller hvis den ikke gør det, staa de øvrige ubestemte hen. Men dertil kommer, at Alderdom i og for sig ikke kan siges i al Almindelighed at være nogen Grund til at nedsætte en Mands Skat. Hans Formueforhold kunne være saadanne, at der i hans Alder slet ikke ligger nogen Anledning dertil. En forbigaaende Sygdom kan og bør heller ikke være en Anledning til at nedsætte en Mands Skat; det maa altsaa være en vedvarende Sygdom hos ham eller i hans Familie. Jeg tror, man staar sig bedre ved at udelade disse mere eller mindre ufuldstændige Antydninger og i Almindelighed udtale det saaledes, som det staar i Regeringsforslaget. Det har været under Overvejelse at tage disse Specificationer med, men man har fundet, det var bedre at lade det være. Det er rigtigere at medtage dem i en Instruktion til Sogneraadene, de egne sig bedre til at nævnes i et Tillæg til Lovens Bestemmelser. Paa mig har det i alt Fald, da jeg senere saa Kommissionens Forslag, gjort et stødende Indtryk med denne „store Børneflokk“, denne „Alderdom og Sygelighed“, som staa specificerede sammen med andre Momenter. Jeg henstiller dette til det ærede Medlems Overvejelse. I alt Fald er den Form, der er truffen, truffen efter nøje Overvejelse netop af de Punkter, han har fremført, og at der paa noget andet Sted staar „kan“, end hvor det er ganske nødvendigt, altsaa i § 8 i Regeringsforslaget, kan jeg, som sagt, ikke indrømme.

Jeg vil nu til Slutning kun sige nogle Ord i Anledning af den saa meget omtalte „Forskelsbeskatning“, som den er kaldet — i øvrigt med Urette, da det i Virkeligheden er Forslag om en Næringsafgift at betale og eventuelt en dertil knyttet Betaling af Forskellen mellem Opholdskommunens og Næringskommunens Skat efter nærmere angivne Regler. De Indvendinger, som ere fremførte mod dette Forslag, kan jeg forsikre de ærede Medlemmer om, har jeg selv gjort, og jeg tør vel endogsaa sige, gjort dem i endnu stærkere Grad, end man har gjort dem gældende her. Det er ikke, fordi jeg betragter dette Forslag som et idealt Forslag, som det, der fører til det matematiske rigtige Resultat, at jeg har